

ERNA ELISABETH THOMSEN

Offentliggjort d. 20. april 2017

Erna Elisabeth Thomsen blev født i 1910 ved Gjesing syd for Aarhus og boede senere på en gård i Hjortshøj med sin mand – og sønnen Erling, der var kommet til verden i 1938. Her fortæller Erling Thomsen om livet med og omkring sin mor; en kvinde, der, trods trange tider – især efter mandens tidlige død, formåede at bevare et overskud og holde sammen på tingene.

Interviewer: Lise Behrendt, Aarhus Stadsarkiv, 27. marts 2017

HVOR BLEV DU FØDT?

Det blev jeg i Løgten, men jeg var ikke mere end to-tre måneder, da far og mor flyttede til Hjortshøj.

VAR DET I HJORTSHØJ, DU VOKSEDE OP?

Det er der, jeg er vokset op, det var der, jeg gik i skole og sådan, og alt det der. Men jeg havde en omtumlet barndom, hvis man kan sige det sådan. Fordi min far døde i 1950 af kræft. Da var jeg 12 år. Jeg ved ikke om det skyldtes, at min far døde, at jeg pludselig tabte appetitten og sådan, det ved jeg ikke. Så vidste min mor ikke rigtigt hvad, hun skulle stille op. Så spurgte hun min skolelærer. Han hjalp hende med at lægge en ansøgning ind. Og så røg jeg på rekreation i Frederikshavn, på et rekreationshjem. Der var jeg sådan set ad to omgange. Men ellers havde jeg sgu da en god mor, men da hun blev alene, kunne hun ikke rigtigt ... finde ud af det.

HVOR MANGE SØSKENDE VAR I?

Vi var min bror, som bor i Randers nu. Og så havde jeg en halvsøster, som boede ude på Søndre Ringgade, men hende har jeg aldrig sådan rigtig haft kontakt med. Det har jeg aldrig sådan haft lyst til. Jeg har da været sammen med dem og sådan noget, men ...

HAVDE HUN EN ANDEN FAR?

Jaja.

DE TO OPHOLD I FREDERIKSHAVN, HJALP DE DIG SÅ?

Ja, det hjalp lidt på det. Så blev jeg konfirmeret, da jeg var 14 år. Så fandt mor en plads til mig på landet, på en gård i Grøttrup, lidt ovenfor Hjortshøj. Det kunne jeg slet ikke holde til. Så ikke nok med det, da jeg så ikke kunne holde til at være der mere, så snød gårdmanden mig for min løn. Så mor måtte jo op og banke i bordet, for at få pengene ud af ham. Men så havde jeg en onkel og tante i Heibergsgade. Min tante kom tit i den bagerforretning, der lå der. Hun snakkede så med bageren, om det ikke var en ide, at han skulle have en lærling. Så på den måde kom jeg sgu derind, i lære som bager.

INDTIL DA, DER BOEDE DU HJEMME?

Ja, der boede jeg hjemme.

HVAD LAVEDE DIN FAR?

Han var det, man kalder "arbejdsmand". Han gik faktisk rundt på de forskellige gårde. De var så rare ved min far og mor, for når nu gårdmændene skulle rundt til konfirmationer, så var det far, der skulle malke om søndagen. Når de skulle rundt til fester, så var det altid min far, de skulle have fat i. Så var de flinke – for vi var jo fattige dengang! Vi havde jo ikke noget. Når de så slagtede en gris, så kom de med en flæskesteg og medisterpølse, og hvad det nu ellers kunne være, som far og mor fik, for det der arbejde der. Det var sådan set meget godt.

VED DU, HVOR DIN MOR BLEV FØDT?

Ja, hun blev født nede i nærheden af Gjesing lige på den anden side af Solbjerg. Syd for Aarhus.

HVORDAN VIL DU BESKRIVE DIN MOR?

Hun var da en god mor. Absolut da! Der var ikke noget at sætte en finger på der. Det var der ikke.

Fra venstre: Erling, mosteren og moder Erna, 1988

HVAD LAVEDE HUN UDENFOR HJEMMET?

Ja, dengang far døde – jeg ved ikke, om hun gjorde det før den tid – men hun gjorde rent på to skoler, og det fik hun 25 kroner for om måneden. Men det kunne hun jo ikke leve af, men så fik hun en lille enkepension efter far. Og så klarede hun sig alligevel. Og så kom de jo stadigvæk med lidt "sul", og tøj fik vi også, aflagt tøj. Altså mit første KØBTE tøj, det var mit konfirmationstøj, ellers havde jeg gået i brugt tøj hele mit liv. Der var sgu fattigdom dengang. Der var mor jo også god, for så når hun var ned i Brugsen, og det var altid om fredagen, så købte hun et kræmmerhus bolsjer, så fik vi et bolsje hele ugen. Så det var ikke sådan, at vi manglede noget. Det mærkede vi ikke så meget til. Men altså legetøj, det fik vi jo aldrig. Jeg kan huske, vi havde sådan et cykelhjul, vi rendte efter og så en pind. Alt det legetøj, de har i dag, det eksisterede jo slet ikke dengang. Sådan var det!

HVORNÅR STOPPEDE DU DIN SKOLEGANG I HJORTSHØJ?

Jamen, det gjorde jeg jo så – lad mig se, jeg kom jo i lære i '54, så jeg er gået ud af skolen omkring '52, for jeg var jo lige på den gård en kort tid, så det må være '52-'53. Tror jeg.

DE TO GANGE DU VAR I FREDERIKSHAVN, SAVNEDE DU IKKE DIN MOR?

Jo, det gjorde jeg da, men det kunne jo ikke hjælpe noget.

HUN KOM IKKE PÅ BESØG?

Nej, det havde hun jo ikke råd til. Nej-nej-nej, det var jo en lang togrejse. Nej, det kunne hun slet ikke klare. Nej, det gjorde hun ikke. – Det var jo sådan, da vi boede der på gården, da havde vi jo hverken vand eller strøm eller noget. Vi havde petroleumslampe.

VAR DET ET HUSMANDSSTED?

Nej, det var sørme en stor firlænget gård. Men det var kun i stuen der – [Peger op på maleriet af gården, som her var blevet til tolænget]. Der oppe bag kastanjetræerne lå præsteboligen, for det var faktisk præstegården, det var forpagtet hos. Der kom vi meget oppe. Præsten havde en stedsøn, som må have været på alder med mig, vil jeg tro. Der var jeg tit oppe og lege med ham, hos præsten; han hed Bramming Hansen. Dengang min far han lå for døden – det var inde på Amtssygehuset – da kom fru Bramming Hansen og spurgte mor, om hun skulle tage med derind, og det ville mor selvfølgelig, for hun ville ikke rigtig derind. Jo, overordnet vil jeg sige, at jeg har haft en god nok barndom – fattig men god!

DIN MOR HUN ARBEJDEDE EN DEL?

Naj-ja, ja det gjorde hun jo så, for om sommeren gik hun i roerne, hakkede roer, det gjorde man jo dengang, med et gammeldags hakkejern. Og så ligesådan ruskede hun hør også. Der var en stor gård, som nu er vættet. Den havde et stykke jord modsat Brugsen. De dyrkede hør, og der var mor nede og "ruske hør", som vi kaldte det. Jeg ved ikke hvordan, de gjorde det, det kan jeg ikke huske.

DET HAR VÆRET HÅRDT ARBEJDE?

Ja, det er helt sikkert.

KOM HUN NOGENSINDE I BYEN?

Næ, det tror jeg ikke, det tror jeg faktisk ikke. Det mindes jeg i hvert til fald ikke.

HAVDE HUN VENINDER ELLER VENNER?

Nah, min moster kom tit, herinde fra byen. Men ligefrem venner, nej, det tror jeg ikke. Det var der slet ikke tid til. Hun havde nok at gøre med at passe os også. Og den der hytte der, den skulle jo også gøres ren, så der var hele tiden noget. Men selvfølgelig var hun ude. Mens far levede, da kom hun i hvert tilfælde ud, kan jeg huske. Jeg kan huske engang, der fik jeg besked på at passe min lillebror. Og der var kun petroleumslampe, og der var kakkellovn, og der var stråtag! Men der var sgu ikke noget med piveri, jeg havde bare at passe min bror. Det er ikke som i dag, folk de hylér, når ungerne skal være alene hjemme, de er bange for at ungerne skal lave noget forfærdeligt noget, det var der slet ikke noget af.

HVORDAN MØDTE HUN DIN FAR?

Ja, se det kan jeg altså ikke rigtig huske. Men min far var oppe fra Balshøj, oppe ved Bendstrup, på vej til Mejlbj, der var han fra. Der boede hans far og hans mor i hvert fald. I sådan et lille stråttækt hus også.

HVAD LEVEDE DE AF?

Det kan jeg sgu ikke rigtig huske. Men jeg kan huske én ting, min bedstefar faldt død om på vej ned til rutebilen. Han skulle over til datteren på Samsø, og det var dengang Aarhus-Kalundborg sejlede derindfra og så til Samsø. Så var han på vej ned, og så lige før han nåede krydset, hvor rutebilen skulle komme, så faldt han sgu om. Og var død.

DU VAR IKKE MED?

Nej, nej

DET ER NOGET, DU HAR FÅET FORTALT?

Men jeg var med til begravelsen. Og det er ikke sådan, ikke noget jeg ikke liiige ... når jeg nu sådan liiige får det op, så kan jeg ikke liiige lade være med at tænke på det, fordi da vi bar ham ud af kirken kunne vi høre, hvordan det skulpede inde i kisten. Der var jo ikke noget der hed fryser. Såe ... der var han ved at gå i opløsning.

Og min Bedstemor, i Krajberg lå der sådan en gammel – den er nok revet ned nu – en stenejendom, bygget op af kampesten. Der havde jeg en tante, der boede. Der var min bedstemor nede, og der døde hun nede. Og så blev hun stillet ud i vognporten – i kisten, det gjorde man dengang.

Hun skulle jo begraves i Todbjerg, og der var langt til Todbjerg. Dengang var der jo ikke asfaltveje, der var to hjulspor, du ved, og dengang hældte rustvognen 180 grader eller sådan noget, og så lignede og tordnede det, du ved. Det var sådan en HEL GYSER.

DER VAR UVEJR?

Ja, ja. På vej til kirken. DET kan jeg huske.

GIK I SÅ I ET FØLGE BAG VED?

Nej, vi kørte i nogle vogne bagved. Man havde jo skaffet nogle vogne og nogle heste. Det var det, man kørte i dengang. Der hældte vognen med kisten sgu sådan – [viser en truende hældningsgrad].

DU VAR BANGE FOR, AT KISTEN SKULLE VÆLTE?

Ja, ja

AT DEN TIPPEDE HELT? MEN DET GJORDE DEN SÅ IKKE?

Ja, men det gjorde den så ikke. Men det var sgu en helt gyserhistorie ... det kan jeg altså huske. Det er nogle af de få ting, jeg kan huske ...

Og så kan jeg huske, min onkel, som boede på den ejendom i Krajbjerg, han kørte mælk med hestevogn. Og så ved jeg ikke, hvordan det er gået til, han må i hvert fald have stået på bagsmækken, så må hestene være blevet bange, eller sådan noget, for han faldt i hvert fald af og slog baghovedet ned i asfalten og døde af det. Så ... det var sådan lidt dramatisk.

JA, DET MÅ JEG SIGE.

Men det er sådan nogen af de få ting, jeg kan huske, altså sådan når jeg kommer til at snakke om det.

DIN MOR, HVOR KOM HUN FRA? HVAD VAR HENDES FORÆLDRE?

Jamen, de kom dernede fra Gjesing

VED SOLBJERG?

Ja, Solbjerg. Nej, det var ikke heller ikke Gjesing, jeg kan ikke huske, hvad det hed. Men det var i hvert fald langt ude på marken et sted. Der havde de en ejendom.

SOM DE SELV EJEDE?

Ja. Jeg har fået fortalt, men det kan jeg så ikke huske, at min bedstefar gik sådan her til sidst [Erling bøjer sig forover], og det er de gener, tror jeg, som mig og min bror har arvet. Vi går også sådan.

FOROVERBØJET?

Ja, så jeg tror, at det er noget arveligt.

HVAD MED DIN MOR, HVOR GAMMEL BLEV HUN?

Jamen, hun blev jo 85.

DET VAR JO EN HØJ ALDER!?

Ja, hun boede jo her omme [Erling peger i retning af det nuværende ældrecenter i Vejlbypgade 7 A, 8240 Risskov]. Dengang min far døde, da blev vi smidt ud af den gård der, af den forpagter der havde den.

HVOR BOEDE I SÅ?

Jamen så købte hun et bitte hus oppe i Hesselballe. Og ... det var også godt alt sammen men ham, hun købte det af, han boede hjemme hos sin mor, for han var blevet skilt fra konen. For hun havde smidt ham ud, juleaften eller sådan noget. Jamen det var noget ... jamen det er også lige meget, jeg har aldrig set den kone. Og så boede han jo hjemme, og så ville han jo sælge det hus der, og det solgte han så til mor ... og hvad har hun givet for det? Det ved jeg ikke noget om. Det er også lige meget, hun købte det hus i hvert fald, og så begyndte hun at gå op til ham og hans mor og lave mad og gøre rent. Og så en dag så sagde hun til ham, "Du er nødt til at lave det sådan, at jeg kan få et værelse heroppe, for jeg kan ikke passe to huse, det er umuligt, det kan jeg ikke holde til!" Så han sørgede så for, at hun – det var efter hans mor var død – hun fik så et værelse deroppe ved ham. Der var hun i, jeg tror, det var 23 år.

DER VAR I FLYTTET HJEMMEFRA?

Ja, nej min bror boede hjemme dengang.

SÅ HAN FLYTTEDE MED?

Jaja

MEN HVAD SÅ MED HENDES HUS?

Jamen så solgte hun det igen, til en eller anden boghandler – De snakkede om, at det var en boghandler, jeg ved det ikke – men han gav hende en eller anden udbetaling, og så stak han af "i nattens mulm og mørke". Og så stod hun jo der igen, men hun havde jo fået en udbetaling, men det var jo lige meget. Så solgte hun det én gang til. Til en bager – bagerens søn fra Hvilsager for øvrigt. Så hun fik jo næsten det dobbelte ud af det, eller lidt ud af det, økonomisk set.

JA, DET VAR DA HAM, SOM STAK AF, DER IKKE FIK NOGET?

Ja, han fik ikke noget ud af det. Der var hun så i 23 år, indtil han døde – for hun blev jo aldrig gift med ham – indtil han døde, i '75 tror jeg, han døde. Og så kunne hun ikke blive derude, for hun havde ikke noget derude, når hun ikke var gift med ham. Så stod de jo der, og så måtte jeg til aktion, til at finde noget i en helvedes fart. Så måtte jeg til at komme på kommunekontoret, du ved, og sådan slå lidt i bordet. Så fik hun en lille lejlighed deromme bag de små blokke, omme bagved Plejecenteret [Vejlbypgade 7A, 8240 Risskov] dem ud mod Grenåvej. Der var jo sådanne små lejligheder dengang. Det var jo Kommunens.

VAR DET ÆLDREBOLIGER?

Ja, det var ældreboliger. Der fik jeg hende så ind der, dengang. I dag er det jo udviklingshæmmede, tror jeg. Men der boede hun jo så indtil hun døde der i ... er det ... hun døde for 22 år siden. Vi har jo så ... fordi hun er begravet i Hjortshøj, på kirkegården derude, ved siden af min far. Min bror og mig har jo betalt vedligeholdelse af det gravsted. Men så blev vi enige om, at vi skal jo ikke bruge det gravsted, vi skal ikke derud. Jeg skal ikke derud, jeg skal op til Åse [Erlings afdøde kone]. Min bror skal – hans kone døde jo også, og hun ligger oppe i Randers. Vi har ikke noget at gøre med det derude mere, så blev vi enige om, at det vil vi sgu ikke betale til mere. Men så ringede vi derud, eller det gjorde min bror. "Jamen, det kunne ikke blive slettet før efter 25 år!" Så sagde jeg til min bror, "Det ku' jeg sgu ikke forstå, for jeg havde spurgt heroppe [Vejlby Kirkegård, 8240 Risskov], jeg havde spurgt kirkegårdslederen ..." Hvad hedder han deroppe?

ER DET LUNDBY?

Ja, Lundby! Ham havde jeg spurgt. Så sagde han, "Det er kun 20 år heroppe!" Så sagde jeg, "Hvordan fanden ka' det være?" – Det må være jordbundsforholdene eller sådan noget. Ja! Men så var vi så derude, engang, min bror og mig, og så var vi så heldige at rende på kirkegårdsgartneren derude. Og så sagde vi, "Hvorfor pokker kan det ikke slettes?", sagde jeg, "Vi kan da bare lade være med at betale!" "Jamen, vi kan da godt slette det, men der bliver bare ikke noget med at putte nogen derned før de 25 år er gået!", sagde han. "Jamen det er vi sgu da ligeglade med, om der bliver puttet nogen derned!", sagde jeg. Og så hørte det vedligehold altså op. Vi ville da ikke gå og betale de penge der.

HVAD MED SÅDAN NOGET SOM 'MORS DAG', VIDSTE DIN MOR, HVAD DET VAR FOR NOGET?

Jae, det tror jeg næsten, det tør jeg nu ikke sige ...

KAN DU HUSKE, OM I HAR GJORT NOGET SÆRLIGT AF DIN MOR?

Nej, det har vi ikke! Nej det har vi i hvert tilfælde ikke, det tror jeg ikke, det har vi aldrig gjort, holdt 'mors dag'. Jo, måske da hun flyttede herind måske.

DA I VAR ÆLDRE OG VOKSNE?

Måske, men ikke som barn i hvert fald. Det tror jeg ikke, det kan jeg slet ikke huske.

HAR DU NOGLE SÆRLIGE OPLEVELSER MED DIN MOR, SOM DU HUSKER?

... Jeg ved ikke, hvad det skulle være ... Altså vi havde jo mange oplevelser men sådan lige at huske ... jeg ved ikke, hvad det lige skulle være ...

NOGET, DER STIKKER LIDT UD?

Jae ... Nej, det synes jeg ikke, at der er noget der.

TROR DU DIN MOR HAVDE EN DRØM ... I SINE UNGE DAGE FOR EKSEMPEL?

Det har hun nok haft, hvorfor skulle hun ikke have haft det? På lige fod med alle andre. Det tror jeg helt bestemt.

ELLER DRØMME?

Det var, det var jo ikke noget vi snakkede om.

DET SNAKKEDE I IKKE OM?

Nej.

HVAD MED DIG OG DIN FREMTID, SNAKKEDE I OM DEN?

Ja, det gjorde vi sådan set lidt, for jeg var jo lidt uheldig nede i den bagerforretning der.

JA, DU KOM JO TIL DEN BAGER, OG FLYTTEDE HJEMMEFRA DER?

Ja, men den bager han var stiktosset, en morgen jeg kom for sent, da tævede han mig halvt ihjel næsten, og så stak jeg jo af. Og så måtte min onkel ned og redde trådene ud, for han boede jo tættest på, omme i Heibergsgade, lige om hjørnet. Og så kom jeg jo igen, og så lovede han jo bod og bedring, ham bagermesteren der, og så gik det da også i den tid jeg havde tilbage. Men han var stiktosset, den bager og konen hun var sgu lige så tosset. For hun ... jamen altså, det var tit, når jeg var færdig, sagde han tit til mig, "Hvis du skal ned i byen, kan du så ikke tage de regninger med ned på posthuset, ned på Hovedbanen?" "Jo, jo, det skal jeg nok gøre!". Det gjorde jeg så engang imellem, så var der engang han sagde, "Du kan hente pengene og regningerne oppe i køkkenet!", "Ja, ja!". Da jeg så var færdig, så gik jeg op i køkkenet, der var sgu ikke penge eller regninger. Så havde han sgu glemt at lægge dem. Der var helt stille, jeg tænkte, det var da underligt! Så begyndte jeg at råbe, og så lukkede jeg alle døre op, du ved, sådan til alle sider, det var børneværelser og sådan. Så nede for enden af gangen var deres soveværelse, jeg tænkte, jeg kunne da lige kigge ind. Så lå hun splitternøgen, det var hun da ligeglade med. Så sagde jeg til hende, "Jeg har fået besked på noget med nogle regninger og noget?", så sagde hun, "Jaja, nu skulle hun lige finde noget!", så gik hun fandeme rundt uden tøj inde i lejligheden, hun var da ligeglade, om jeg så det. Hun var stiktosset! ... Men altså ellers vil jeg da sige, at tiden var da god nok, sådan set.

HVOR MANGE ÅR VAR DU DER?

Fire år.

HVOR TIT VAR DU SÅ HJEMME HOS DIN MOR?

Det var jeg næsten hver weekend, for vi havde lukket hver lørdag og søndag, eller om søndagen i hvert fald. Men der vil jeg så sige, der var bageren nu flink nok på en måde, for der fik jeg altid en pose brød med på bagagebæreren. Jeg cyklede hjem, jeg cyklede langs med vandet, over Egå og hjem til Hjortshøj. Nej, så tog jeg sådan en pose brød med, det var godt nok, det var han flink med. Wienerbrød og sådan noget. Jeg havde altid en pose brød med hjem.

SÅ DU HAVDE GODE SAGER MED HJEM, OG SÅ HYGGEDE I JER?

Ja, ja. Somme tider så lejede jeg en knallert, det kunne man dengang, i Jægergårdsgade. Så gik det lidt hurtigere, når jeg havde penge til det. Det var jo ikke de store penge vi tjente som bagere ... Hvad var det det første år, var det fire kroner om ugen? + kost og logi.

SÅ DET VAR IKKE SÅDAN, AT DU TOG PENGE MED HJEM TIL DIN MOR?

Nej ... og otte, var det otte kroner det andet år? Og så 10 det tredje og så det fjerde år var det 12 kroner, tror jeg.

SÅ VAR DU FÆRDIGUDLÆRT?

Ja, det var jo i sidst i 50'erne, og da kunne man IKKE skaffe arbejde. Det var ligeså håbløst som i dag, næsten. Så jeg fik sådan et vikariat hist og her. Blandt andet den bagerforretning inde på Trøjborg, på hjørnet af Tordenskjoldsgade og Niels Juels Gade. Den der ligger lige overfor biografen derinde. Der var jeg inde sådan i en 14-dages tid, hvor svenden var blevet syg. Og så fik jeg et andet sted. Men fast arbejde, det fik jeg ikke. Så opgav jeg det.

SÅ OPGAV DU DET?

Ja, og så tog jeg en tur til Samsø og hjalp min onkel derovre.

HVAD LAVEDE DIN ONKEL DEROVRE?

Jamen han havde jo en ejendom, og så kørte han med mælk på øen. Altså mælkejunger til mejeriet, for landmændene.

DU FLYTTEDE ALDRIG TILBAGE TIL HJORTSHØJ?

Næe, det gjorde jeg faktisk ikke, for så ... for så, for så da jeg kom over til Samsø, så kom bageren fra Kolby, og så spurgte jeg ham, om han ikke manglede en bagersvend. Nej, det vidste han nu ikke, for han ville hellere have en, der kunne køre rundt på øen med brød. Men det ville jeg ikke, det var jeg ikke så vild med. "Nå, det er der ikke noget at gøre ved!", sagde jeg.

Da jeg så var rejst hjem, så havde han sgu ringet til mor, at han godt ville ha' mig alligevel. Så tog jeg derover igen, og der var jeg så med til at bage brødet og sådan. Men så lokkede han mig til at køre ud med brødet også, så det endte med, at jeg fik en arbejdsdag fra klokken fire om morgenen til klokken otte om aftenen, eller sådan noget. Det var en frygtelig lang arbejdsdag, men jeg var jo alene dengang, så det var lige meget. Men altså ... men det holdt så heller ikke. Han var sgu heller ikke for klog, så det... Han havde købt sådan en gammel, brugt Ford varevogn, derinde på Kystvejen, der lå de dengang. Så sagde han, "Du må ikke køre over 80 ... nej, over 60, det kan den ikke holde til!", så tænkte jeg, "Det er godt med ham!", det gav ingen mening. Men jeg holdt den da nede.

Da så engang jeg skulle hente rugbrød, det hentede vi ved færgen, det kom herovrefra, så listede jeg dernedad ligeså stille, og så havde jeg godt passeret smedekonen, hun boede lige overfor, de spillede kort sammen, og hende havde jeg så passeret. Da jeg så kom hjem og ned i bageriet, så stod han jo dernede, og så SKÆLDTE han ud, jeg havde fandeme kørt 120 km/t ned til færgen, så sagde jeg, "Nåe, det ved jeg godt, det er den dumme kælling, det kan du godt klappe i med. Hun lægger tallene sammen, der står 60 på hver side af vejen, og det giver 120, det kan du godt glemme alt om!", sagde jeg så, "Men her har du nøglerne, og nu går jeg op og pakker!" Så gik jeg op og pakkede. Så kom fruene, hun var nu ked af det, "Vil du ikke lige prøve...?", "Nej, det ville jeg ikke!", sagde jeg, "Men hvis jeg måtte låne telefonen?", fordi færgen var jo sejlet, den kunne jeg ikke komme med. Jeg kunne så komme ned til Pillemark hos min onkel, for at overnatte, der tog jeg så en taxa ned, fordi det stod ned i stænger.

Såe ... Så engang jeg kom derover, så holdt han nede ved færgen. Så siger han, "Kommer du for at hjælpe din tante, nu din onkel er død?", "Hva' sir' du?", sagde jeg, "Ka' du holde din kæft, dit dumme svin! Du skal fandeme ikke begynde på noget her!", "Jamen det er rigtigt!", sagde han "Han er sgu død i morges!", "Ja, det er godt med dig!", sagde jeg. Så begyndte jeg at gå, for jeg havde jo ikke råd til at tage en bil. Så pludselig kom der en taxa rullende, du ved, op og holdte, så var det sgu min tante fra Pindstrup. Hun havde været med den samme færge, men det havde jeg ikke set. Hun havde siddet ovre i den anden side af færgen. Så var det rigtigt, så var han faldet død om i kostalden om morgenen der. Så ...

DER VAR DIN MOR IKKE MED?

Nej. Men så, jeg tror, jeg blev der en hel uge, eller sådan noget. Det ville min tante gerne have. Til at passe dyrene og sådan noget, give dem foder.

VAR DEN ONKEL PÅ DIN FARSSIDE?

Ja!

HVAD HAVDE DU PÅ DIN MORS SIDE?

Der havde jeg jo min moster, det var hende i Heibergsgade.

JA, HENDE DER SKAFFEDE DIG ...

Ja, det var min mors søster. ... Jo, det var lidt dramatisk, synes jeg

HVOR MEGET KOM DIN MOR I AARHUS, TOG I ENGANG IMELLEM TIL AARHUS?

De tog jo tit ud til min onkel og moster i Heibergsgade. De spillede jo tit kort.

VAR DET MENS DIN FAR LEVEDE?

Ja, men også min mor og ham Rasmus, som hun købte huset af, han blev jo også involveret i familien. Du ved.

SÅ I BESØGTE HINANDEN, SÅDAN FREM OG TILBAGE?

Ja, så kom de ud til os, så gav mor middag, ikke, og omvendt. Så spillede de fandeme kort en halv dag og pulsede på cigarer, så det hele det var tåget.

HVAD LAVEDE I SÅ?

Det ved jeg ikke, vi rendte vel ud og legede eller sådan noget, det ved jeg ikke. Men det brugte de meget dengang. At spille kort.

NU SIDDER VI OG KAN SE DET BILLEDE [MALERIET AF GÅRDEN I HJORTSHØJ], ER DET DÉT STED, DER HAR BETYDET MEST FOR DIG?

Ja, det kan man da godt sige, det kan man godt sige, det er det sådan set.

HVAD VAR ADRESSEN, KAN DU HUSKE DET?

Nej, det kan jeg sgu ikke huske, men den lå lige overfor kirken.

ALTSÅ HJORTSHØJ KIRKE?

Ja. Det er faktisk der, der i dag er bygget andelsboliger. Dengang det skulle rives ned, da var det min mor fik malet det billede. Det var jordemoderens mand derude, som malede. Det er jo ikke malet helt rigtigt, fordi de store sten der, de skal da ikke ligge der, de lå længere tilbage. Og ligesådan selve stuehusets facade, taget er jo større end stuehuset, ikke, sådan skulle det jo ikke se ud, men det er en amatørmalet.

DER ER NOGET GALT MED PERSPEKTIV OG STØRRELSESFORHOLD?

Ja. Vi boede, altså de to sidste vinduer derud mod vejen [endegavlen], det var spejderhus – jeg var jo også spejder som dreng – der holdt spejderne til. Der var Bramming Hansen, præsten, han var spejder, eller skulle forestille at være det, jeg ved sgu ikke rigtigt. Han var ... han malede sådanne flotte billeder på væggene derinde, men han fik aldrig malet andet end det halve af det, så blev der aldrig malet mere. Han var en mærkelig præst, det var han sgu!

Den nu nedrevne gård bag Hjortshøj Kirke. Maleri af E. Kaysen, cirka 1950